

(המשך ממעמד 9)

בשעות הבוקר המוקדמות של יום הששי האחרון, הגיעה א/ק חיפה לגיברלטר, כשי היא נגרת על ידי א/ק דקסטרוס. שם יוכלו עובדי להרכיב את מדחפה הרובר, להמ שיך בדרכם — במהירות קטנה יותר.

עסקים

שנים אוחזים בדירה

עתידו של יהושע בנימין, השומרוני ש עזב את שכם, השתקע ברמתגן, הפך ל קבוצ משנה, היה יכול להיות טוב ומבוסס, אילמלא התקשר הוא עם הקבלן הגדול, שלמה בליזובסקי, אשר עסקיו החלו להת ערער בסוף שנת 1951.

בליזובסקי נשאר חיב לזה שש בנימין 15 אלף לירות, מסר לו כתמורה לחוב דירה בת שלושה חדרים ברחוב סוקולוב 30, רמתגן, בצירוף חוזה וקבלות. הכל היה טוב ויפה אילולא העובדה שבנימין בית זה רק החל. ויהושע בנימין קנה למעשה את הדירה על הגיר.

הדשיים לאחר מכן התמוטטו עסקיו של הקבלן האדיר. הדירה ברחוב סוקולוב 30 נשארה בלתי נמורה: שלו של בטון וחצאי קירות. גורלו של השומרוני לא היה שונה מגורל מאות דירים אחרים, שיצאו מכל הפרשה בשן ועין. הוא הוסיף לגור בדירתו בתיחור כאחר מסרברי רמתגן, הגיע ל מסקנה שחלום הדירה הגדולה לא יתגשם לעולם.

חלום בהקיץ. לפני שבועות מספר עבר יהושע בנימין ברחוב סוקולוב, פקח את עיניו במהרה: עבודת הבניין נתחדשה, ו דירתו — קומה שנייה בחזית מעל לחנויות — כמעט ונשלמה.

כאשר רץ יהושע אל בליזובסקי לברר את פשר הגס, אמר לו הקבלן שהוא מחדש את עסקיו במלוא היקפם, הבטיח למסור לו את המפתח של הדירה תוך שבועות מספר.

השומרוני האדוק בדתו, אפילו יותר מ נטוריקר, נתחזק באמונתו כי סוף צדיק לבוא על שכרו. אולם לפני ימים מספר הגיעה אליו בשורת איוב: אחד ממכריו, הנגר חיינשטיין, סיפר לו שהוא עומד לה כנס, בסוף שבוע זה, לדירתו החדשה ברחוב סוקולוב 30, קומה שנייה מעל לחנויות.

לפוגיה לתלמודית. פתרון. ספק הוא אם יהושע בנימין ידע משהו על הסוגיה התלמודית, שניים אוחזים בסליח, אבל הוא החליט לקחת את גורלו בידיו, ארז את מסלוליו המועטים, השתכן באישון לילה בדירה ברחוב סוקולוב 30.

למחרת בבוקר בא בליזובסקי לבניין, ראה את יהושע, מיהר להודיע את הקצין ברנד ממשטרת רמתגן, לבקש ממנו לפנות את הפולש החצוף.

בניתיים הגיע למקום גם חיינשטיין, החל מחרף ומגריף, האשים את יהושע ברמאות.

יהושע בנימין לא התרגש כלל, הראה ל קצין ולחיינשטיין את החוזה והקבלות מ

ספר-פסל יעקוב אור
הכנר שלח סכינים

עם פסל של אליהו גולומב

שנת 1951, קיבל מפי בליזובסקי חשודה קצרה: "כל מה שנכתב ונחתם ב-1951 אינו שוה כלום!"
אולם הקצין ברנד סבר אחרת, סרב לפנות את יהושע מן הדירה, יעץ לבליזובסקי ול חיינשטיין לברר את כל הפרשה בפני בית המשפט. יהושע בנימין נשאר לשבת בדירתו, מתכוון לחנוכת בית מפוארת.

פשעים

הענקת נשואים

שמואל בן-יעקוב סימן טוב היה רחוק מוש בע. על אף היותו בן 29, אהב הוא את חירותו יותר מכל הנערות שבעולם. ויתר על כן, משפחתו הגדולה ומשכורתו הזעומה — משכורת סקיד נמוך במשרד האוצר — לא איפשרו לו להקים בית בישראל.

אחד מחבריו, פקיד אף הוא, ניסה להש פיע עליו שישא אשה, הירבה לספר לו על אושרו המשפחתי. צרות כספיות? הוא הראה לו המחאה שקיבל ממשרדו כהענקת לפקידים נשואים. הוא השתוקק להגיע הביתה, להראות את ההמחאה לאשתו. זה עשה על שמואל רושם עז.

התחבולה הצליחה. אולם שמואל החליט ללכת בדרך הפוכה: תחילה ינסה הוא לקבל את ההענקת, ורק אחרי כן יתחיל לבקש לו בת זוג. הוא ניגש אל מזכיר מחלקתו, מלא טופס בקשה למחן הענקת לפקידים נשואים. התחבולה עלתה יפה. תוך שבועות מספר הגיעה לידו של שמואל המחאה על סך 69 ל"י ו-392 פרוטה.

כאשר נמצא הכסף בכיסו, החליט שמואל שלא כדאי לו לוותר על חירותו תמורת סכום כה עלוב, גמר אומר לחכות ולראות איך יפול דבר.

אלם לא קל היה לו לשמור על סוד הנישואים שלא היו ולא נבראו. כל חבריו לעבודה הכירו אותו כרוק. השמועה נפוצה במחלקה, הגיעה אל המזכיר, המזכיר הגיע אל המנהל. המנהל הגיע אל המשטרה. המש טרה הגיעה אל שמואל.

השבוע הגיע שמואל לבית משפט השלום, תל-אביב, איבד את חירותו היקרה למשך שלושה חודשים.

דרכי אדם

בין בלורית לבלורית

במשך 15 שנה גילח יעקב א.ר את לקר חותני וקיצץ בשערו, בנפרתו הקטנה בעלת הכסא האחד. ברחוב הגדוד העברי, תל-אביב, לפעמים היה הוא משאיר את ה לקר בכסאו, כשלחיו מכוסות שיכבה עבה של סבון, קופץ למכור עתון לאחר העוב רים ושבים. ממכר העתונים והשבועונים היה ל, לעסס צדדי, פיצה אותו על חוסר הכיסא השני במספרה.

יעקוב אור אהב לעבוד ביחידות. הוא כיסס בדיבורים, הירבה במחשבות. אולם בוקר גשום אחד הוברר לו שהצפייה ללקר חות הגה משעממת למדי.

הוא לקח תער והתכת-עץ והחל מגלף בעץ: ובמהרה נתגלה לו שהוא מסוגל ל צור מן העץ הרך דמות אדם. הגשם חלף, הלכותות החלו זורמים למספרה: אבל אור לא התעורר מחלומותיו, הוסיף לגלף בעץ הרך בעזרת התער השבור והחד.

האספנים לא הצליחו. מאותו בוקר גשום חלפו חמש שנים. המספרה הקטנה נחמלאה פסלים אשר נוצרו בין הספרות לתספורת. ברובם היו אלה פסלים של אישים ידועים. אור לא הקפיד על דמיון פסליו למקור: הוא היה מודרניסט.

חיירים ואספנים היו פונים אליו, מציעים לקנות את פסליו בכסף מלא: אולם הוא היה מסרב, מציע להם להסתפר או לקנות עתון, מכריז: "הפיסול אינו עבודתי ה דדית!"

לעומת זאת שלח אור לנשיא ארצות הברית לשעבר, הארי טרומן, גילוף עץ של באמצעות השגרירות האמריקאית. כן הגיש הוא גילוף עץ ליהודי מנוחין, בעת ביקורו ל הכנר הגדול בישראל.

בשבוע שעב. קיבל אור חבילה גדולה מ ארצות-הברית. החבילה שנשלחה על ידי יהודי מנוחין הכילה מערכת מצויינת של פצצות ואיזומלי גילוף: אולם אור לא רצה לבגוד בתער הישן והשבור שלו, הוא פשוט החרגל אליו.

מעשה בקצין פולני

נברת אחת ציונית היתה זקנה מאד והיו לה זכרונות יפים אבל היא ראתה שאין ברירה, ומזכרונות אי אפשר לחיות. אז היא התחילה לשלם כסף.

הרבה שנים היא שילמה כסף וכולם היו מכבדים, מפני שהיא לא היתה קמצנית. יום אחד פגשה הנברת קצין פולני יפה תואר מפלונסק, מחלוצי הנגב וזכובשו. שכבר קיבל ממנה בשעתו הרבה כסף. אחרי שנתנה לו הנברת את מה שנשאר לה, הסתכלה בו במבט מסחרי ושאלה מה בנוגע לכסף.

הקצין הפולני הסתכל בה בכוח ואמר: "קצין פולני לא מקבל כסף מנברות. אני רוצה את כולך."

עד היום זוכרים בהעצרה ברחבי הנגב את הקצין הנאה.

ישיבת חירום

בעיר אחת היתה ישיבת-חרום. וזה מפני שאזרח אחד, משלם-מסים, הותקף בלכתו לעבודתו על ידי לב שוטף שעשה מעשה מנוגד בנוס. אז אבות-העיר התכנסו לישיבת-חרום לרן במצב. הם ישבו להם שם איזה 12 שעות. שתו תה, אבל לא עישנו סיגריות, מפני שלאחר מהם היה לב חלש והוא קינא באלה שמעשנים. העיקר, כמו שהם יושבים שם, בא שליח יכוב על משהו והודיע כי אורחת אחת הנישה תלונה דומה. תיכף ומיד קראו לאיש שמביא תה והזמינו תה לעור 12 שעות.

לא חלפו 10 שעות, והנה באו בהולים ודחופים שני רצים והודיעו שפרצה שריפה בתחנת-מכביאש. עוד אלה מדברים והנה עוד שליח בא ומודיע שמניסת שיתוק המוח משתוללת בעיר. אז אבות העיר התמלאו דאגה ונוערו לישיבת-חרום, שנמשכה 72 שעות. כמות התה שהוזמנה עמדה בספרופורציה לחומרת השעה.

בינתיים התפשטה השריפה והתחילה להקיף את כל העיר. משלחות של אורחים התקבלו בחוף בצעקות. השמש יצא אליהם וביקש לא להסריע, מפני שאבות-העיר יושבים עכשיו בישיבת חירום.

הם נשרפו על משמרתם. השמש הצליח כסוף לכבות בתה את מה שנשאר.

הווי

נא להשחיל

נוכרית שלו לעיני כל הקהל, גילה בתוכה שתי צרעות.

עד הסוף המר

בחיפה, עצרו שני שוטרי-מכס ימאי יש ראל, שניסה להוציא בקבוק וויסקי משטח הנמל, הסבירו לו שמותר לו להוציא מן המקום רק בקבוק ריק למחצה, פתחו את הבקבוק, התחילו לוגמים ממנו, הוריקו אותו לגמרי.

צער-בעלי-חיים

באוקספורד, אנגליה, נידון פטר הרטפורד למאסר חודשיים, לאחר שהשליך באשתו החולה, חבט על פניה בדג, הכניס לתוך מטתה עכברוש גדול.

מה המחיר

בהאמבורג, גרמניה, מתאמצת המשטרה לשכנע את בעלי בתי-הבושת לסלק את חלונות הראווה שלהם, בהם מוצגות נערות ערומות למחצה, בצירוף לוח מחירים ספורט.

שן תחת שן

באמסטרדם, הולאנד, הובא פראנץ קלאם לדיו, לאחר ששבר את מרבית שיני אשתו באגרופן, חוייב על ידי השופט לקנות לה מערכת-שיניים תותבות.

כל חכם בורח

בהיורנג, דנמרק, נמנע קארל פטרסן (23) מלהופיע לטקס נישואיו, נמצא כעבור חמישה ימים מסתתר בתוך ערימת חציר, טען: "בעצם לא היה לי כל חשק לשאת אשה."

סיון היכר

במעברה, בקרבת חיפה, תקפה אשה את כנהלת לשכת הסעד המקומית, צעקה: "את מטא-יניקית! יש לך טבעת על היד ועליה חרוטה האות אלף!"

קודש וחור

ברמאללה, מחו החושבים נגד העירייה שהחליטה לרשום את שם העיר על פתח צינורות הביוב העירוניים, חיללה כזה את שם אללה.

עשן חצור

בתל-אביב הובא אדם לדיו באשמת תקיפת בתו, הסביר לשופט: "היא מעשנת בשבת ונושפת את העשן בפני."